

David A. Gemmell

PAŠALIETIS

Fantastinis romanas

Drenajų imperijai užslinko sunkūs laikai. Čionykščius gyventojus siaubia visi, kas tik netingi. Tačiau viltis miršta paskutinė, nes, pasak pranašystės, kraštą gali išgelbėti stebuklingi šarvai, kuriuos kadaise dėvėjo pirmasis Drenajaus valdovas Orienas. Jų ieškoti leidžiasi keli samdomi žudikai, Juodųjų Magų Brolija, nadirų vilkatai ir paslaptingasis Pašalietis...

“Visiems Juodosios Gvardijos bei niūrios herojinės fentezi gerbėjams.”

LOCUS

Iš anglų kalbos vertė NOMEDA BERKUVIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

269 tomas. Serija įkurta 1990 m.

David A. Gemmell - WAYLANDER

London, Legend books, 1987

Copyright © by David A. Gemmell, 1986

Cover art copyright © by Boris Vallejo, 1994

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2003

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

PROLOGAS

Siaubūnas stebėjo iš tamsos, kaip fakelais nešini ginkluoti žmonės įžengia į kalno gelmes. Įsi-brovėliams prisiartinus pabaisa atsitraukė slėp-dama gigantišką savo kūną nuo šviesos.

Atėjūnai įžengė į granite iškirstą olą ir įstatė fa-kelus į aprūdijusius žiedus ant sienų.

Dvidešimties žmonių būrio viduryje žingsniavo riteris bronziniais šarvais. Kariūnas nusiėmė sparnuotą šalną, ir du ginklanešiai pastatė prie-šais jį medinį karkasą. Vyras uždėjo šalną ant karkaso viršaus ir nusisegė šarvus. Senyvo am-žiaus karys buvo dar tvirtas, bet plaukai jau retė-jo ir akys markstėsi nuo mirguliuojančios šviesos. Riteris padavė šarvus ginklanešiui, kuris uždėjo juos ant karkaso ir susagstė sąsagas.

- Ar jūs visiškai tvirtai apsisprendėte, pone? - paklausė senis mėlynais drabužiais.

- Tvirčiau nė neįmanoma, Derianai. Štai jau me-tus sapnuoju tą sapną, ir aš tikiu juo.

- Bet šitie šarvai labai reikšmingi drenajams.

- Todėl ir atnešiau juos čionai.

- Galbūt dar ne vėlu apsigalvoti? Nialadas jaunas ir laisvai galėtų porą metų palaukti. Jūs dar kupinas jėgų, pone.

- Mano regėjimas silpsta, Derianai. Aš greitai apaksiu. Ar tokia negalia dera karaliui, pagarsėjusiam savo kariniais sugebėjimais?

- Aš nenoriu jūsų netekti, pone. Galbūt man nereikėtų taip kalbėti, bet jūsų sūnus...

- Gerai žinau visas jo silpnybes, - atkirto karalius, - ir žinau, kas jo laukia. Artinasi galas viskam, už ką mes kovojome. Tai nutiks ne dabar... ir ne po penkerių metų. Bet kruvinosios dienos ateis, ir drenajams turi likti vilties. Šią viltį ir įkūnys šarvai.

- Bet juk šarvai nėra stebuklingi, valdove. Visi burtai slypėjo jumyse. O šarvai - tai tik metalas, kurį jūs dėvėjote. Jie laisviausiai galėjo būti sidabriniai, auksiniai arba odiniai. Drenajų šalį sukūrė karalius Orienas - o dabar jis mus apleidžia.

Karalius, likęs su ruda elnio kailio liemene, uždėjo rankas didikui ant pečių.

- Pastaraisiais metais man buvo nelengva, bet visuomet pagelbėdavo išmintingas tavo patarimas. Aš pasikliauju tavimi, Derianai, ir tikiu, kad prižiūrėsi Nialadą, vadovausi jam. Bet atėjus kruvinajam metui jis nebegalės klausyti tavo patarimų. Niūrios vizijos supa mane. Aš regiu, kaip į drenajų žemes įsiveržia didžiulė kariuomenė, matau, kaip bėga panikos apimti mūsų kariai, regiu, kaip šitie šarvai švyti tarsi fakelas traukdami prie savęs žmones ir skiepydami viltį.

- O kas nutiks paskui, valdove? Ar mes pasiekime pergalę?

- Vieni nugalės - kiti pražus.

- Bet jeigu šios vizijos melagingos? Jeigu tai Chaoso Dvasios jums pasiūsta apgaulė?

- Pažvelk į šarvus, Derianai, - pasakė karalius.

Bronza tebežvilgėjo deglių šviesoje, bet dabar švytėjimas tapo kažkoks pamėkliškas, nežemiškas.

- Ištiesk ranką ir paliesk juos, - paliepė karalius.

Derianas pakluso. Ginklanešio ranka perėjo kiaurai šarvus, ir senis staigiai ją atitraukė, tary-

tum nusideginęs.

- Ką jūs padarėte jiems, valdove?

- Aš nieko nedariau, bet sapne man buvo pažadėta, kad šarvus galės paimti tik išrinktasis.

- O jeigu kažkas kitas atkerės ir pagrobs šarvus?

- Šitaip gali nutikti, Derianai. Tačiau pažvelk tenai, į tamsą.

Dvariškis atsigręžė ir pamatė už šviesos rato ribos dešimtis liepsnojančių akių.

- O, Dievai! Kas ten?

- Sakoma, jog anksčiau jie buvo žmonės. Tačiau šiose vietovėse gyvenančios gentys pasakoja apie upelį, kuris vasarą pajuoduoja. Vanduo jame kaip vanduo, bet jeigu besilaukianti moteris šio vandens atsigers, jis apnuodys įsčiose esantį vaisių. Tokių moterų pagimdytus išsigimėlius nadirai palieka mirti ant šio kalno... akivaizdu, kad ne visi numiršta.

Derianas paėmė fakelą iš žiedo ir ketino patraukti į tamsą, bet karalius jį sulaukė.

- Nežiūrėk, bičiuli, kitaip šis reginys persekios

tave iki pat gyvenimo galo. Bet patikėk, tų siaubūnų žiaurumas beribis. Jeigu čionai pasirodys kas nors kitas, ne išrinktasis, pabaisos sudraskys jį į gabalus.

- Ką darysite dabar, valdove?

- Dabar aš atsisveikinsiu su tavimi.

- Ir kur keliausite?

- Ten, kur niekas nežino, kad aš karalius.

Derianui iš akių ištryško ašaros, senis parpuolė ant kelių priešais Orianą, bet karalius jį pakėlė.

- Nereikia ceremonijų, bičiuli. Atsisveikinkim kaip du draugai.

Ir jiedu apsikabino.

1

Užpuolikai jau buvo pradėję dvasininką kankinti, kai iš už medžių išėjo nepažįstamasis.

- Jūs pavogėt mano arklį, - ramiai pareiškė jis. Visi penki atsigrėžė. Surištas jaunas dvasininkas suglebo žvelgdamas užtinusiomis akimis į atėjusįjį. Šis buvo aukštas, plačiapetis, įsisupęs į juodą odinį apsiaustą. - Na, tad kur žirgas? - pasidomė-

jo vyras.

- Arklys priklauso tam, kas juo jodinėja, - atsakė Dektas. Nepažįstamojo pasirodymas iš pradžių jį išgąsdino - piršosi mintis, kad šiam pavymui iš miško išlįs dar keletas žmonių. Bet įsižiūrėjęs į sutemų apgaubtą girią Dektas suprato, kad atėjūnas vienas. Pamišėlis? Juo geriau. Dvasininkas pasirodė besąs neįdomus žaisliukas - iš skausmo jis tik griežė dantimis, nesiblaškę ir nemaldavo pasigailėjimo. Galbūt šitas linksmiau užgiedos.

- Nagi, atvesk gyvulį čionai, - pareikalavo vyras šiek tiek nuobodžiaujančiu giliu žemu balsu.

- Čiupkit jį! - šūktelėjo Dektas.

Kardai sušvilpė ore, ir penkiukė puolė į ataką. Karys staigiai užsimetė apsiaustą ant peties ir kilstelėjo dešinę ranką. Dvi juodos strėlės, viena paskui kitą, pakirto abu puolančiuosius - į krūtinę ir į pilvą. Atėjūnas numetė mažąjį dvistrėlį arbaletą ir atšoko atgal. Vienas sužeistasis numirė iškart, kitas susirietęs sukluvo.

Žirgo šeimininkas nusimetė apsiaustą ir išsi-traukė iš dėklų du juodus peilius.

- Atveskit arklį! - paliepė jis.

Du likusieji dvejojo dirsčiodami į Dektą. Juodieji peiliai švilptelėjo ore, ir abu vyrai susmuko be menkiausio garso.

- Tiek to, pasiimk savo arklį, - suurgė vadeiva kramtydamas lūpą ir besitraukdamas į mišką.

- Per vėlu, - švelniai papriekaištavo nepažįstamasis.

Dektas pasileido bėgti, bet nuo stipraus smūgio į nugarą suklypo ir įsikniaubė nosimi į minkštą žemę. Pasirėmęs rankomis sužeistasis pamėgino atsistoti. "Kuo jis man trenkė, - pagalvojo Dektas, - akmeniui, ar ką?" Ūmai kūną užliejo silpnumas, vyras susmuko ant žemės, minkštos tarytum pūkų patalai, dvelkiančios levandomis... trūktelėjo koją ir nurimo.

Atėjūnas pasikėlė apsiaustą, nupurtė dulkes ir vėl užsimetė ant pečių. Jis pasiėmė visus tris peilius, nusišluostė į nužudytųjų drabužius, išsitraukė strėles ir pribaiğė sužeistąjį peilio dūriu į gerklę. Galiausiai pasiėmė arbaletą, patikrino, ar į mechanizmą neprilindo purvo, ir prisiseğė prie

plataus juodo diržo. Atlikęs visa tai vyras nesidairydamas pasuko prie arklio.

- Palauk! - šūktelėjo jam dvasininkas. - Atrišk mane. Prašau!

- O kam?

Dvasininkas ne išsyk susivokė, ką atsakyti į tokį paprastą klausimą.

- Aš mirsiu, jei paliksi mane čia, - galų gale pratarė sužalotasis.

- O kas man darbo? - Nepažįstamasis nuėjo prie arklių, įsitikino, kad jo žirgas bei daiktai sveiki, nepaliesti, ir sugrįžo į laukymę vesdamasis gyvulį už apynasrio.

Karys pasižiūrėjo į dvasininką, tyliai nusikeikė ir perpjovė jo pančius. Šis parkrito tiesiai išvaduotojui į rankas. Užpuolikai žiauriai sumušė dvasininką, supjaustė krūtinę: mėsa kybojo juostelėmis, mėlyni drabužiai permirko krauju. Karys apvertė jį ant nugaros, perplėšė audinį ir nukabino nuo balno odinę gertuvę. Kai vyras užpylė ant žaizdų vandens, dvasininkas krūptelėjo, bet neišleido nė garso. Karys įgudusiomis rankomis su-

gražino supjaustytos odos juosteles į vietą.

- Gulėk ramiai, - paliepė, paskui paėmęs iš balnamaišio adatą su siūlu ėmė siūti sužeistajam krūtinę. - Teks užkurti laužą. Nė velnio nesimato.

Karys įkūrė ugnį ir vėl grįžo prie darbo. Jis prisimerkė įtempdamas regėjimą, bet dvasininkas visgi įžiūrėjo, kad vyriškio akys nepaprastai tamsios, beveik juodos, o jose mirguliuoja auksinės kibirkštys. Neskusti barzdos šeriai buvo mažumėlę žilstelėję.

Paskui dvasininkas užmigo.

Nubudęs jis sudejavo - sumušimų skausmas užpuolė it piktas šuo. Vaikinas atsisėdo ir susiraukė, kai įsitempė siūlės ant krūtinės. Jo apdaras dingo, o greta gulėjo drabužiai, matyt, nuvilkti nuo negyvėlio - ant liemenės rudavo sukepęs kraujas.

Karys susikrovęs balnamaišius tvirtino prie balno susuktą apklotą.

- Kur mano tunika? - paklausė dvasininkas.

- Aš ją sudeginau.

- Kaip tu drįsai! Tai šventas drabužis.

- Tai mėlyna drobė, ir nieko daugiau. Pirmame pasitaikiusiame mieste ar kaime įsigysi naujas drapanas. - Karys atsitūpė greta sužeistojo. - Aš išstisas dvi valandas lopiau skylėtą tavo kūną, dvasininke, tad norėčiau, kad jis dar šiek tiek pagyventų prieš supleškėdamas ant kančių laužo. Visoje šalyje tavo broliai deginami, kariami ir ketvirčiuojami - ir tik dėl to, kad jiems nepakanka narsos nusimesti tuos skarmalus.

- Mes nesislapstysim, - iššaukiančiai atsakė dvasininke.

- Tuomet mirsite visi iki vieno.

- Argi taip baisu - numirti?

- Nežinau, dvasininke, į šį klausimą tau reikėtų atsakyti pačiam. Vakar vakare mirtis buvo prislinkusi prie tavęs visai arti.

- Bet atėjai tu ir išgelbėjai mane.

- Aš ieškojau savo arklio. Pernelyg nesureikšmink šito įvykio.

- Vadinasi, arklys mūsų dienomis vertinamas labiau už žmogų?

- Jis visais laikais vertinamas labiau, dvasininke.

- Aš manau kitaip.

- Galbūt. Jei prie medžio būčiau buvęs pririštas aš, ar būtum gelbėjęs mane?

- Būčiau pamėginęs.

- Ir abu būtume gavę galą. Bet visgi tu gyvas, o aš, kas gerokai svarbiau, atgavau arklį.

- Tikiuosi, jog gausiu naujus drabužius.

- Neabejoju. Tačiau man metas. Jei nori vykti drauge - prašom.

- Nesu tikras, kad šito noriu.

Nepažįstamasis gūžtelėjo pečiais ir atsistojo.

- Tuomet lik sveikas.

- Palauk! - Dvasininkas vargais negalais atsistojo. - Nenoriu pasirodyti esąs nedėkingas ir iš visos širdies sakau tau ačiū už pagalbą. Tiesiog tu keliaudamas su manimi užsitrauktum bereikalingą pavojų.

- Koks tu rūpestingas. Ką gi - verskis kaip išmanai.

Karys įtempė pavaržą ir įsėdo į balną pasitaisydamas apsiaustą už nugaros.

- Aš vardu Dardalionas, - prisistatė dvasininkas.

- O mane vadina Pašaliečiu, - įsispyręs į balnakilpes ištarė karys. Dvasininkas krūptelėjo lyg nuo smūgio. - Matau, esi apie mane nemažai prisiklausęs.

- Nieko gero apie tave negirdėjau.

- Vadinasi, viskas, ką girdėjai - tiesa. Sudie.

- Palauk! Aš vyksiu su tavimi.

Pašalietis įtempė pavadžius.

- O kaip pavojus, kuris man grės dėl tavęs?

- Mano mirties trokšta tik grobikai vagriečiai, be to, aš bent jau turiu bičiulių, ko apie tave, Pašalieti, nepasakysi. Pusė pasaulio tik ir tesvajoja nusispjauti ant tavo kapo.

- Malonu, kai esi šitaip aukštai vertinamas. Ką gi, Dardalionai, jei nori vykti, greičiau apsirenk ir į kelionę.

Dardalionas palietė vilnonius marškinius, bet tuoju pat atitraukė ranką. Jaunuolio veidas mirtinai išblyško.

Pašalietis nušokęs nuo žirgo priėjo prie dvasininko.

- Ar sužalotas vietas skauda?...